

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/4/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4417210149
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4417210149.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Minksa a sudcov JUDr. Vladimíra Pribulu a JUDr. Olivera Kolenčíka v právnej veci žalobcov v rade: 1. E. V., nar. XX.X.XXXX, bytom I. XXXX/XX, XXX XX L. X., 2. Y. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXXX/XX, XXX XX L. X., obidvaja zastúpení: ZASTAVME ÚŽERU - Občianske združenie na právnu ochranu občana a finančného spotrebiteľa, so sídlom Pod hájom 1367/169-44, 048 41 Dubnica nad Váhom, IČO: 51 255 022, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia 1.965,92 eura a o zaplatenie finančného zadosťučinenia 500 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky o dňa 9. októbra 2020, č. k. 5Csp/61/2017-362, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. a III. potvrďuje.

Žalobcom 1/ a 2/ voči žalovanému nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Nové Zámky (súd prvej inštancie) v poradí druhým rozsudkom vo veci samej (prvý rozsudok vo veci samej č. k. 5Csp/61/2017-240 zo dňa 16.10.2018 na základe odvolania žalovaného zrušil Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací uznesením zo dňa 4.3.2020 č. k. 5Co/53/2019-306 s poukazom na ust. § 389 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 391 ods. 1 CSP s následným vrátením veci v rozsahu zrušenia prvoinstančného súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie) pri právnom posúdení § 451 ods. 1, 2, § 456, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, 2, § 52a ods. 1, 2, § 53 ods. 1 až 3, § 54 ods. 1, 2, § 34, § 37 ods. 1, 2, § 41 ods. 1 Obč. zákonníka, § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z., o ochrane spotrebiteľa, § 1 ods. 1, 2 a § 9 ods. 1, 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne titulom bezdôvodného obohatenia sumu 1.359,90 eura a titulom finančného zadosťučinenia sumu 500 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. (výrok I.)

2. V časti týkajúcej sa zaplatenia bezdôvodného obohatenia v sume 606,02 eura súd prvej inštancie podanú žalobu kvôli premlčaniu uplatneného nároku v tejto sume zamietol. (výrok II.)

3. O náhrade trov prvoinstančného konania bolo súdom rozhodnuté podľa § 255 ods. 2 a § 256 ods. 1 CSP tak, že žiadať zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Žalobcovia 1/ a 2/ boli v konaní úspešní v časti o zaplatenie žalovanej sumy spolu vo výške 1.859,90 eura. V časti o zaplatenie sumy 606,02 eura, v časti o určenie neplatnosti zmluvy súd konanie zastavil, čo procesne spôsobili žalobcovia 1/ a 2/, pričom v časti o určenie, že úver je bez poplatkov a úrokov bola žaloba žalobcov 1/ a 2/ zamietnutá. V konaní mali úspech aj neúspech tak žalobcovia, ako aj žalovaní. Vzhľadom na nemožnosť jednoznačného

určenia, ktorá zo strán sporu (žalujúca alebo žalovaná) bola v konaní úspešnejšia, súd v záujme čo najspravodlivejšieho rozhodnutia ohľadne náhrady trov konania rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti III. napadnutého rozsudku.

4. Pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej, súd prvej inštancie po vrátení veci odvolacím súdom na nové rozhodnutie opätovne posúdil právny vzťah, z ktorého sa uplatňuje zaplatenie bezdôvodného obohatenia posúdil ako spotrebiteľský. Medzi žalobcom 1/ ako dlžníkom, žalobkyňou 2/ ako spoludlžníčkou a žalovaným došlo dňa 9.5.2013 k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej bol žalobcom poskytnutý úver 1.207,18 eura a dňa 10.5.2013 bola suma poskytnutého úveru poukázaná žalobcom na ich účet. Žalobcovia doposiaľ na základe predmetnej úverovej zmluvy, žalovanému zaplatili 3.173,10 eura. Rozdiel medzi tým, čo žalobcovia žalovanému z titulu úveru zaplatili (1.207,18 eura) považovali žalobcovia za bezdôvodné obohatenie vzniklé na strane žalovaného. Boli toho názoru, že na predmetný úver je preto s poukazom na zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch potrebné hľadieť ako na bezúročný a bez poplatkov. Poskytnutý úver žalobcom na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500024875 je potrebné považovať za úver poskytnutý bez úrokov a bez poplatkov.

5. Posúdenie obsahových náležitostí danej úverovej zmluvy zrealizoval súd podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ ide o dohodnutú ročnú úrokovú sadzbu úveru vo výške 70,02 %, súd považoval a naďalej považuje vzhľadom na jej výšku za neprimerane vysokú v porovnaní s úrokovými sadzbami za aké sa v čase uzavretia zmluvy poskytovali úvery komerčnými bankami v rozpätí od 13 % do 20 % ročne. Žalovaný však úver žalobcom poskytol v sadzbe 70,02 %, čo je trojnásobne vyšší úrok, ktorý je možné považovať za úžernický a v rozpore s dobrými mravmi. Vzhľadom k tomu, že s poukazom na ust. § 37 ods. 1 a § 41 ods. 1 Obč. zákonníka dospel k tomu záveru, že dohodnutá ročná úroková sadzba úveru bola s poukazom na jej neprimeranú výšku dohodnutá v rozpore s dobrými mravmi a právny úkon v tejto časti možno oddeliť od ostatného obsahu zmluvy, súd považoval danú zmluvu o spotrebiteľskom úvere v časti jej dohodnutého úroku z úveru za absolútne neplatnú (§ 41 ods. 1 Obč. zákonníka), na ktorú neplatnosť súd prihliadol z úradnej povinnosti. Vzhľadom k uvedenému by veriteľ mohol mať právo (nárok) iba na obvyklé úroky, za aké banky poskytovali spotrebiteľské úvery, ktoré sa v čase uzavretia zmluvy pohybovali v rozpätí od cca 13 % ročne do 20 % ročne. Tu však podľa názoru súdu prvej inštancie žalovanému nevznikol nárok na žiaden úrok z danej úverovej zmluvy.

6. Jednou z esenciálnych náležitostí úverovej zmluvy je podľa zák. č. 129/2010 Z. z., že takáto zmluva musí obsahovať údaje o RPMN, pričom výšku RPMN, jej výpočet ovplyvňujú vstupné údaje, medzi stranami riadne dohodnuté. V zmluve sa nachádza údaj o RPMN vo výške 70,02 % pri úrokovej sadzbe 70,02 % ročne a pri poskytovanom úvere 1.410 eur, mesačnej splátke 75,55 eura. RPMN bola potom počítaná pre úver poskytnutý vo výške 1.207,18 eura, čo znamená, že do výpočtu RPMN pre spotrebiteľský úver nebola zahrnutá výška skutočne poskytnutého úveru 1.207,18 eura, ale suma 1.410 eur, t. j. suma vrátane poplatku za poskytnutie úveru vo výške 202,82 eura, čo následne viedlo k podhodnoteniu RPMN. Podľa výpočtu súdu prostredníctvom www.fininfo. mal byť v zmluve údaj o RPMN pri reálnom poskytnutí úveru 1.207,18 eura a pri v zmluve uvedenom úroku ročne 70,02 % vo výške 86,84 %. Je totiž nepripustné, aby do samotnej istiny úveru (pre výpočet RPMN) bol zahrnutý akýkoľvek poplatok požadovaný veriteľom a takýmto spôsobom následne vyrátané skreslené RPMN v nižšej výške, čo je v neprospech spotrebiteľa, ktorý je týmto zavedený o skutočnej výške RPMN, ktorá je tým pádom reálne vyššia. Podľa názoru prvoinštančného súdu skutočná výška RPMN predstavuje 86,64 %. Vzhľadom k uvedenému je možné konštatovať, že predmetná úverová zmluva neobsahovala správny údaj o RPMN, ktorý súd vyhodnotil za zavádzajúci a v neprospech spotrebiteľa. Už iba s prihliadnutím na tento dôvod je potrebné úver poskytnutý žalobcom považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch.

7. Súd mal ďalej za preukázané, že úver bol žalobcom poskytnutý v sume 1.207,18 eura, pričom tieto žalovanému do 2.11.2016 zaplatili spolu sumu 3.173,10 eura. Keďže úver bol poučený ako bezúročný a bez poplatkov, žalobcovia ako dlžníci z úverového vzťahu boli povinní veriteľovi (žalovanému) vrátiť iba sumu ním poskytnutého úveru. Rozdiel vo výške 1.965,92 eura (3.173,10 eura - 1.207,18 eura) prijal žalovaný bez právneho dôvodu a o túto sumu sa na úkor obidvoch žalobcov obohatil (§ 451 ods. 1, 2 Obč. zákonníka). Túto sumu 1.965,92 eura by bol povinný žalovaný žalobcom 1/ a 2/ vydať titulom bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 1 Obč. zákonníka. Žalovaný však v konaní vzniesol námietku premlčania.

8. Žaloba v danej veci bola podaná na prvoinštančnom súde dňa 11.5.2017, týmto dňom došlo k uplatneniu práva, čo vyvolalo účinky podľa § 112 Obč. zákonníka, t. j. že odo dňa uplatnenia práva premlčacia doba neplynie. Všetky platby realizované žalobcami na základe uzavretej úverovej zmluvy boli realizované v období od 5.9.2013 do 2.11.2016. V tomto období bolo teda žalovanému uhradených spolu 3.173,10 eura, pričom z tejto sumy žalovaný bez právneho dôvodu prijal 1.965,92 eura. Je potom zrejmé, že posledných 26 splátok a časť predchádzajúcej splátky týmto posledným 26-im splátkam prijal už žalovaný ako bezdôvodné obohatenie. Ďalších 26 splátok prijatých po dátume 3.9.2014 takisto predstavuje bezdôvodné obohatenie. Žalobcom trojročná objektívna premlčacia doba v zmysle § 107 ods. 2 Obč. zák. neuplynula, pretože od zaplataenia prvej splátky (3.9.2014) do podania žaloby (11.5.2017) 3 roky neuplynuli. Súd však musel skúmať, či žalobcom neuplynula 2-ročná subjektívna premlčacia doba. Keďže v danom prípade sa každá čiastková splátka premlčuje samostatne, súd musel premlčanie posudzovať samostatne v jednotlivých splátkach. Na základe 18-och splátok žalobcovia bez právneho dôvodu zaplatili žalovanému spolu sumu 1.359,90 eura. V prípade splátok vykonaných po 8.6.2015 neuplynula ani subjektívna a ani objektívna premlčacia doba, čo znamená, že suma 1.359,90 eura premlčaná nie je. Pri splátkach úveru realizovanými žalobcami žalovanému do 4.5.2015 a skôr je potrebné prijať ten záver, že tieto sú premlčané v rámci 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby. Zvyšok uplatneného a zároveň pre premlčanie zamietnutého nároku žalobcov na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 606,02 eura predstavuje rozdiel medzi sumou celkového bezdôvodného obohatenia získaného žalovaným na úkor žalobcov bez právneho dôvodu a nepremlčanou sumou takto získaného bezdôvodného obohatenia žalovaným na úkor žalobcov bez právneho dôvodu (1.965,92 - 1.359,90).

9. Pokiaľ ide o uplatnený nárok žalobcov 1/ a 2/ týkajúci sa zaplataenia finančného zadosťučinenia, tak súd prvej inštanacie ho posudzoval podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z., o ochrane spotrebiteľa, pričom ho považoval za opodstatnený v plne uplatnenej výške, t. j. v sume 500 eur. Spotrebiteľ, ktorý si na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti stanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Žalovaný v tejto súvislosti uviedol, že úspešné uplatnenie tohto práva je podmienené právoplatným rozhodnutím (rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Podľa názoru prvoinštančného súdu ani zo zákona a ani jedného z rozhodnutí (rozhodnutia Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 25Co/61/2019, Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 10Co/38/2019 a Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 16Co/62/2019) nevyplýva, že pred tým ako si spotrebiteľ právo na finančné zadosťučinenie voči porušiteľovi uplatní, musí mať k dispozícii už právoplatné rozhodnutie vo veci porušenia jeho práva ako spotrebiteľa. Pod úspešným uplatnením porušenia práva podľa § 3 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva, t. j. aj nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Postup v tom smere ako navrhuje žalovaný, t. j. že spotrebiteľ si musí samostatne uplatniť najskôr nárok z porušenia práva a až v prípade právoplatnosti rozhodnutia v danej veci si môže následne uplatniť finančné zadosťučinenie považuje súd za nehospodárny. Žalobcovia boli v časti uplatneného nároku o vydanie bezdôvodného obohatenia čiastočne úspešní, pričom si uplatnili finančné zadosťučinenie voči žalovanému v sume 500 eur, ktorého výška je podľa názoru súdu primeraná vzhľadom na žalovaným prijaté bezdôvodné obohatenie, ktoré doposiaľ žalobcom nevydal a naďalej ho užíva. V tejto súvislosti súd uviedol, že žalovaný ako veriteľ zo spotrebiteľského vzťahu považoval za primerané žiadať od žalobcov ako spotrebiteľov úrok z úveru vo výške 70,02 % ročne, a preto žalobcami uplatnené finančné zadosťučinenie 500 eur predstavujúce 25 % z výšky bezdôvodného obohatenia nepovažoval za neprimerané. Takéto finančné zadosťučinenie má jednak poskytnúť žalobcom 1/ a 2/ určitú satisfakciu a takisto má dostatočne odradiť žalovaného od takéhoto konania.

10. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný, navrhujúc odvolaciemu súdu, aby zmenil rozsudok a o veci rozhodol sám tak, že žalobu zamietne aj vo vyhovujúcej časti, v ktorej jej bolo vyhovené a žalovanému prizná právo na plnú náhradu trov prvoinštančných a odvolacích vrátane trov právneho zastúpenia. Poukázal na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a písm. h/ CSP.

11. Súd prvej inštanacie opätovne nesprávne posúdil námietku premlčania, lebo vôbec sa nezaoberal tým, že dňa 11.5.2017 podal žalobu len žalobca 1/ a žalobca 2/ až 11.9.2018. Celé posúdenie námietky premlčania je preto nesprávne, pretože súd nemôže totožne postupovať vo vzťahu k obom žalobcom, keď ju títo súčasne nepodali. Z pohľadu žalobcu 2/ boli v čase jeho vstupu do konania premlčané všetky platby pred 11.9.2016. Súd prvej inštanacie považoval za nepremlčané platby od 8.6.2015 do 2.11.2016,

čo nie je možné, pretože premlčanými sú aj platby od 8.6.2015 do 11.9.2016. Rovnako nesprávne je aj posudzovanie premlčania z pohľadu objektívnej lehoty vo vzťahu k žalobcovi 2/.

12. Súd prvej inštancie opätovne neposudzoval aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu 2/ na konanie, pretože tento subjekt je iba spoludlžníkom. Zmluvu o revolvingovom úvere uzatvoril iba žalobca 1/. Vydania bezdôvodného obohatenia a môže domáhať iba dlžník, pretože akékoľvek plnenie záväzku, ktoré vykonal dlžník alebo spoludlžník, je vždy plnením záväzku dlžníka. V tejto súvislosti bolo poukázané na judikát R 61/1973 a rozsudok NS CSR z 21.12.1973 sp. zn. 3Cz/57/73.

13. Závery súdu o tom, že zmluva obsahuje nesprávne uvedenú hodnotu RPMN sú nezákonné a vecne nepreskúmateľné. Zo žiadnej časti zák. č. 129/2010 Z. z. nevyplýva spôsob výpočtu RPMN podľa webovej stránky www.fininfo.sk. Súd prvej inštancie ani neoveril, či ním označovaný výpočet je skutočne realizovaný podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2 zák. č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch.

14. Pokiaľ súd priznal žalobcom 1/ a 2/ nárok na finančné zadosťučinenie, tak rozhodol predčasne v rozpore s ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2002 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Samotnú skutočnosť, že predmetná zmluva o revolvingovom úvere neobsahovala niektoré podstatné náležitosti podľa zákona, síce v širšom zmysle možno označiť za porušenie povinnosti uviesť v zmluve náležitosti podľa zákona, avšak nejde o porušenie výslovne formulovanej povinnosti dodávateľa a čo je podstatné tento nedostatok sankcionuje zákon o spotrebiteľských úveroch bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia je prostriedok slúžiaci k reparácii ujmy (rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19Co/110/2019 z 15.7.2020). Napadnutý rozsudok neobsahuje žiadne odôvodnenie priznanej sumy 500 eur. Úspešné uplatnenie práva na priznanie finančného zadosťučinenia musí vychádzať z právoplatného rozhodnutia, ako to vyplýva z § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z., o ochrane spotrebiteľa.

15. Žalobcovia 1/ a 2/ v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalovaného uviedli, že odvolaciemu súdu navrhujú potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 5Csp/61/2017 zo dňa 9.10.2020 vo všetkých výrokových častiach. Aktívna vecná legitímácia obidvoch žalobcov ako manželov, ich solidarita vyplýva z ust. § 145 ods. 2 Obč. zákonníka. Aj Krajský súd v Nitre vo svojom zrušujúcom uznesení sp. zn. 5Co/53/2019 zo dňa 4.3.2020 uviedol, že odvolacie námietky ohľadne nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcov 1/ a 2/ zo strany žalovaného považuje za nedôvodné. Takisto za nedôvodné považoval aj odvolacie námietky žalovaného ohľadne počítania počiatku subjektívnej premlčacej doby. Žalobca 2/ vo vzťahu k veriteľovi, aj keď bola označená ako spoludlžníčka v zmluve, rovnako ako dlžník je povinná splatiť celý dlh voči veriteľovi, teda obidvaja sú rovnako povinní (zodpovední) za splácanie úveru. Solidárne spoludlžníctvo je v konečnom dôsledku podobné so zabezpečením pohľadávky ručením.

16. Pokiaľ ide o ročný úrok za poskytnutý úver vo výške 70,02 %, tento úrok správne kvalifikoval súd za úžernický a v rozpore s dobrými mravmi, pretože 3x prevyšoval úrok, ktorý sa u iných bankových inštitúcií pohyboval v rozmedzí od 13 % do 20 % ročne. RPMN, resp. jeho výška bola počítaná pre úver poskytnutý vo výške 1.410 eur, pričom z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobcom bol poskytnutý úver reálne v sume 1.207,18 eura. Vzhľadom na uvedené došlo k uvedeniu nesprávneho údaju ohľadne výšky RPMN v dôsledku skreslených údajov, pričom bolo vedené nižšie RPMN (70,02 %) oproti správne RPMN (86,84 %), čo bolo v neprospech spotrebiteľa.

17. Pokiaľ ide o priznanie finančného zadosťučinenia, súd prvej inštancie rozhodnutie v tejto časti dostatočne, zrozumiteľne a zreteľne odôvodnil. Samotné ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa je ustanovení s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritériá na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia podľa zák. č. 250/2007 Z. z., o ochrane spotrebiteľa, konkrétne podľa § 3 ods. 5, je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi na ochranu spotrebiteľa. Výška finančného zadosťučinenia je závislá od úvahy súdu a v danom prípade súd správne vychádzal z toho, že tento inštitút má aj sankčnú povahu s cieľom odradiť nečestného dodávateľa od porušenia práv spotrebiteľov. Pri rozhodovaní o výške tohto nároku je potrebné prihliadať aj na špecifiká prejednávanej veci. Zároveň je potrebné poukázať aj na výchovnú funkciu finančného zadosťučinenia, ktorá bude na

žalovaného do budúcnosti vplývať v tom smere, aby v uzatváraných zmluvách nepoužíval neprijateľné zmluvné podmienky.

18. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote pre podanie odvolania (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379 a § 380 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario). Následne odvolací súd podané odvolanie žalovaného vyhodnotil za nedôvodné, s rozhodnutím o ňom tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

19. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

Podľa § 217 ods. 1 veta prvá CSP, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Podľa § 220 ods. 2 veta tretia CSP, súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

20. Súd prvej inštancie v súvislosti s opätovným rozhodovaním o uplatnenom nároku žalobcov 1/ a 2/ voči žalovanému týkajúcemu sa vydania bezdôvodného obohatenia v sume 1.965,92 eura a zaplatenia finančného zadosťučinenia v sume 500 eur, postupoval v intenciách zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Nitre zo dňa 4.3.2020 č. k. 5Co/53/2019-306, ktorým došlo k zrušeniu prvého rozhodnutia vo veci samej vydaného Okresným súdom Nové Zámky o dňa 16.10.2018, č. k. 5Csp/61/2017-240. Takisto v súlade s obsahom ust. § 391 ods. 2 CSP bol prvoinštančným súdom rešpektovaný aj záväzný právny názor odvolacieho súdu, tak ako bol obsiahnutý v citovanom uznesení Krajského súdu v Nitre. Pokiaľ ide o skutkový stav súd prvej inštancie ho zistil v dostatočnom rozsahu, pričom dôkazy v spise sa nachádzajúce (listinné dôkazy) vyhodnotil spôsobom korešpondujúcim s obsahom ust. § 191 ods. 1 CSP, t. j. jednotlivo ako aj v ich vzájomnej súvislosti. Následne prvoinštančný súd zaujal správny právny záver s poukazom na ním odcitované ustanovenia všeobecného hmotnoprávneho predpisu (Obč. zákonník) a predpisu špeciálneho (Zákon o ochrane spotrebiteľa a Zákon o spotrebiteľských úveroch). Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutých výrokoch podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. V ďalšom odvolací súd poukazuje na rozsah a predovšetkým obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku, s ktorým sa stotožňuje (§ 387 ods. 1 CSP).

21. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku v jeho napadnutých výrokoch odvolací súd poznamenáva, že súd prvej inštancie sa správne vysporiadal s vyhodnotením vznesenej námietky premlčania žalovaným a v tejto súvislosti akceptoval aj právny názor odvolacieho súdu v tom smere, že tento súd pri rozhodovaní v poradí o prvom odvolaní žalovaného považoval jeho odvolacie námietky voči posudzovaniu premlčania a nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu 2/ za nedôvodné. V danom prípade ide na strane žalobcov 1/ a 2/ o existenciu solidárneho záväzku rezultujúcu z ich manželského zväzku, ktorá sa spravuje obsahom ust. § 145 ods. 2 Obč. zákonníka. Na druhej strane aktívna solidarita je charakteristická tým, že tá istá pohľadávka môže byť požadovaná dvoma alebo viacerými subjektmi (veriteľmi) s tým, že ktorýkoľvek z nich môže požadovať celé plnenie, avšak len čo sa mu splní, zaniká záväzok dlžníka aj vo vzťahu k ostatným veriteľom. Aktívna solidarita vzniká zo zákona a to aj v prípade bezpodielového spoluvlastníctva manželov (§ 145 ods. 2 Obč. zákonníka). Predmetný úver poskytol žalovaný žalobcom 1/ a 2/ iba jeden, čo znamená, že títo sú povinní spoločne a nerozdielne aj úver žalovanému vrátiť. Na základe uvedeného odvolací súd poznamenáva, že danosť

aktívnej vecnej legitímácie v tejto prejednávanej veci je na strane obidvoch žalobcov, ktorí predmetnú úverovú zmluvu (revolvingovú) na znak uvedeného podpísali obidvaja. Obdobne odvolací súd poukazuje aj na správnosť právneho posúdenia ohľadne začatia plynutia subjektívnej a aj objektívnej premlčacej doby v prípade obidvoch žalobcov.

22. Pokiaľ ide o odvoláciu námietku žalovaného ohľadne nesprávneho posúdenia dojednanej výšky RPMN v rámci predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere, odvolací súd takto vznesenú námietku nepovažuje za dôvodnú, pretože prvoinštančný súd vzhľadom na výšku dojednanej RPMN v predmetnej zmluve, ktorá predstavovala 70,02 % v porovnaní s ročnou úrokovou sadzbou vo výške 13 % až 20 %, ktorú v tom čase poskytovali iné peňažné ústavy (komerčné banky), takto dojednanú výšku ročnej úrokovej sadzby považoval za úžernícku a v rozpore s dobrými mravmi, pretože bola 3x vyššia v porovnaní s inými úvermi, ktoré v inkriminovanom čase poskytovali komerčné banky. Spotrebiteľ bol nesprávnym uvedením výšky RPMN, ktorá bola podhodnotená, pretože nevychádzala z reálne poskytnutej výšky úveru v sume 1.207,18 eura zavedený a tým aj poškodený. Už iba s poukazom na tento dôvod bol súd oprávnený predmetný úver považovať za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. c/ zákona o spotrebiteľských úveroch.

23. Na margo priznania finančného zadosťučinenia v sume 500 eur žalobcom 1/ a 2/ súd prvej inštancie správne vychádzal z ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, z obsahu ktorého nevyplýva, že podmienkou priznania tohto nároku by malo byť predchádzajúce, právoplatne skončené konanie ohľadne porušenia práv spotrebiteľa, ktoré stanovisko v tomto smere zastával nedôvodne v tomto konaní žalovaný. Na podporu svojej argumentácie súd prvej inštancie správne poukázal aj na súčasnú rozhodovaciu prax súdov o tejto problematike (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 25Co/61/2019, Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 16Co/62/2019 a Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 10Co/38/2019). Samotnú výšku priznaného finančného zadosťučinenia 500 eur pre žalobcov 1/ a 2/ odôvodnil súd tým konštatovaním, že priznaná suma 500 eur predstavuje 25 % z výšky celkovo získaného bezdôvodného obohatenia v sume 1.955,92 eura na strane žalovaného a z uvedeného dôvodu je v takto určenej výške primeraná. V tejto súvislosti bolo správne poukázané aj na satisfakčnú funkciu finančného zadosťučinenia vo vzťahu k spotrebiteľovi (žalobcom 1/ a 2/), ktorá má žalovaného odradiť od konania, ktoré je v rozpore so zákonom a súčasne je v neprospech spotrebiteľa, ako slabšej strany spotrebiteľského zmluvného vzťahu.

24. V kontexte uvedeného odvolací súd o podanom odvolaní žalovaného ako o nedôvodnom rozhodol tak, že aplikoval procesnú úpravu v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v jeho výrokoch I. a III. ako vecne správny potvrdil. Ako vecne správny bol potvrdený aj súvisiaci výrok o náhrade trov konania.

25. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že náhradu týchto trov úspešným žalobcom 1/ a 2/ v odvolacom konaní voči neúspešnému žalovanému nepriznal, pretože žalobcovia si ich náhradu vôbec neuplatnili.

26. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).